

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 210. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321580497728/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Har opløftet sit Sværd — nu svinger han det —

CHOR nu slaaer han. —

Triumpf! — Han døde den som var vor Fiende,
Om den vor Fiende sagde: See, min Yndling — 5
Den Yndling, som var Arving til vor Ære
Triumpf! — Triumpf, han er ey meer! —

Moloch giver ved mange græselige Ophævelser tilkiende, at den Aand som er
over ham tringer ham til at sige noget mere, hvorpaa hans øverste Tienere 10

Stille Sangere stille! —
Moloch vil tale — bæver i Aander og hører paa

MOLOCH Moloch. —

Et heiligt Bierg! — et andet Træ! — jeg svimler — 15
Et Træ! — mit Syn forvildes af uvisse Flammer —
Et heiligt Træ hist paa de skumle Bierge! —
Som bærer . . . Aanden zitter i de mørke Flam-
mer. —

Et Træ som bærer — ak! — som bærer — Livet — 20
Men Manden knæler og omfavner Træet. —
Traf du ham ey du stærke Obaddon? —

Men under Træet knæler Dødens Fyrste. —
Nu kysse de — nu smille de. — Vældige Klæmpe
Dræbte du ey din Fiende — men Mørkets Klæmpe 25
Ligger — ak! — tie min Mund! — ligger — ak! —
ligger bundet. —

Moloch quist af den smægtige Aand, som har presset denne Spandom af ham
falder om i Afmagt. — Alle hans Tienere begynde herpaa et heiligt Sling-Skrig,
hvoraf de omkringliggende Klipper give det græseligste Gienkald. — En mørk 30
Røg stiger herpaa op af den Flamma, som er paa Alteret. — Denne udbreder sig
meer og meer indtil den skjuler den heile Skue-Plads og gior

ENDE PAA MELLEMSANGEN

DEN FIERDE HANDLING

Skue-Pladsen er i denne uforandret, som den har været i de tre forrige. — Fra- 35
dens Aand, som af Aarsager, hvitke han siden giver tilkiende, staaer ved Kund-
skabets Træ, nabter denne Handling. — Efter en liden Taushed, i hvilken han
ved Misser giver sin tilvæsende Uruelighed tilkiende, udbryder han saaledes:

Hvor langsom er din Gang du Dagens Lys! — du 40
stræber

Mod Østen — seer du alt det Øyeblik som dræ-
ber? —

Ak Uriel! — maaskee — maaskee du aldrig seer

Min Ven — min beste Ven og min Veninde meer! —
 Hvi flyer du mig, min Roe? — hvor Frygt Altare
   bygger
 For den Almægtige — Her under Dødens Skygger
 5 Sang Fredens Aand — og skialv — og Glæden
   skiulte sig
 Bag Træet — Glæde, Himmel, Gud, hvi flyer i
   mig? —
 Al-Godhed! — Harpen slaer om Godhed — stille
   Torden! —
 10 At Godheds Lov-Sang kan udbredes over Jorden! —
 Høyt over Dommens Stemme skal min Harpe
   slaae —
 Høyt over Vreden skal min Aand mod Døden
   spaae —
 15 Af Godhed drukken spaaer min Aand mod Døden
   — Livet
 Har dræbt dig, Død! — hvor er den Magt, som var
   dig givet? —
 20 Hvem toeg den — men jeg svimler — mørke Gis-
   ninger! —
 Hvad føler jeg? — hvor er jeg? — og hvad gør jeg
   her? —
 Dog — her hvor Døden groer — her — om min
   Ven vil smage —
 25 Maaskee jeg med mit Suk kan kalde ham tilbage —
 Maaskee paa Faldets Fynt — min aabne Arm —
   mit Raab! —
 Men Godhed! — skiul mig Gud — ak skiul mig for
   mit Haab! —
 30 Ney Soel! — dig kun o Soel, og dig du tause Ceder
 Betroes Cherubens Frygt — Jeg klager kun for
   eder! —
 Kun i skal see den bange Taare — ak min Ven! —
 35 Om du — ak om du dog — dog maatte føle den! —
 Du er endnu — du er — og Himmel deel min Glæ-
   de! —
 Han staaer endnu — min Ven — han staaer — hvor-
   for da græde? —

Men staaer han ey som Rør i Gihon? — ak som
 Rør! —
 En Blæst, og Røret faldt! — et Ord, og Manden
 dør! —
 Har ey Mandinden ham? — Skræk! — om hun 5
 først begjerte! —
 Ak! — negter den et Bid, som negter ey sit Hjerter? —
 Hun seer — hun undrer sig — hun frygter for at
 see — 10
 O Tegn! — men Zephon . . . 10
Zephon, Jordens Kong, trækker Satan ud af hans Modstræbelser ind paa Skue Pladsen. — Han har fundet ham i et Bedragerie, og tvinger ham nu til at følge med sig til Irmiel, for at forklare sine Hensigter dermed; efter det Løfte han har gjort denne nuktære Ven, at oplyse ham i alt det, som gaaer for sig i Eden. — Han raaber endnu førend Satan bliver seet, ind i Scenen: 15
 Kom! — kom frem Bedragerer! —
 IRMIEL
 Hvad . . . ZEPHON
 Følg! — SATAN 20
 Høyløse Aand, hvad kalder du bedrage? —
 ZEPHON
 Du kiender ey den Frugt, som Gud forbød at smage — 25
 Ney. — SATAN
 ZEPHON
 Og hvad drev dig til, at sammenblende den
 Med Frugt af andre Træer? — hvad drev dig? — 30
 SATAN Himmelen —
 ZEPHON
 Skælv, Satan! — Himmelen kan lade sig bevæb-
 ne. — 35
 Frygt for dens Torden! — tacl! — hvad drev dig? —
 SATAN
 Vell! — min Skæbne. —
 ZEPHON,
 (til Irmiel.) 40
 Og veedst du Irmiel, at denne Nedrige
 Har nyelig vildet dræbe Herrens Billede? —

Du veedst — i Mandens Dal, det Træ, hvis spæde
 Greene,
 Af Frugter bugnende med Lillier sig forene! —
 Tit var det Adams Lyst, naar Dagen brændte varm,
 At gaae til dette Træ ved sin Mandindes Arm. —
 Der sanke de den Frugt, som Træet gierne taber —
 Saa see — saa smage de og prise deres Skaber —
 Der saae jeg agtsom hen fra Cedren — Herrens
 Magt
 10 Holdt Øyet stivt derhen og Rædsler skræeg: Be-
 tragt! —
 Da voxte Skyggerne — men midt paa Himlen
 straalte
 Den fulde Soel med Glands, som Jorden neppe
 15 taalte —
 Dog voxte Skyggerne ved Træet — og jeg saae
 En Støtte, som af Røg, tæt over Træet staae. —
 Da zittrede dets Løv og faldt — de grønne Frugter
 Faldt — tykke Greene sank — og Stammen sank
 20 i Bugter. —
 Og Naboe-Blomstret sank — da flyede Sangeren
 For Røgen. — Dyret flyede — Dagen flyede den. —
 Saa skyder Straalen ey af Skyen — Soele falde
 I mindre Fald, naar Dom og Hævnens Tordner
 25 knalde,
 End jeg til Træet — Tael, saa skreg jeg, hvo du er! —
 Tael i den Herres Navn! — siig, hvad du søger her! —
 Da krøb han slavisk frem og i hans Morder-Hæn-
 der
 30 Var Dødens Frugt . . . .
 SATAN
 Hvad Død? — Navn, som jeg ikke kiender! —
 Naar døde Livet? — naar? —
 ZEPHON
 35 Da, Slave, da naar Gud
 Nedstyrter en Rebell, som trodser mod hans Bud. —
 SATAN
 Og har jeg fristet ham? —

ZEPHON

Forrædere, du tænker,
 At slig Forstillelse kan skiule dine Rænker. —
 Men blues du derved, da skiul dem før i Skam! —
 Erkiend din Ondskab! — 5

SATAN

Vel! — og om jeg frister ham? —

IRMIEL

Gud! — din Retfærdighed! — du som mit Hierte
   hader! — 10
 Mørk er din Aand — og mørk blant Nattens My-
   riader —
 Gift er din Tanke — tredsk — og steds betænkt
   paa Mord —
 Og du, Tyran, og du betræde Herrens Jord! — 15

SATAN

Og du tør knurre! — du! — naar din Tyran be-
   faler! —
 Hvorlænge hører han paa Slavens frekke Taler? —
 Viid! — ikke jeg — han selv — han ønsker Man- 20
   dens Død. —

IRMIEL

Dens Død, som ligner ham? —

SATAN

Just det, som han fortred! — 25
 Kan Thronen taale Støv? — er kun en Aand straf-
   værdig,
 Fordi han ligner ham? — og er han ey retfærdig? —
 Vel skabte han det stort — bequemt at ligne sig —
 Men han fortred det snart — han, han bevæbner 30
   mig —
 For selv at synes . . . .

IRMIEL

Skælv! — hvad var jeg at jeg hørte
 Paa Spotteren? — 35

SATAN

Og jeg, om dine Trudslers røgte?

Fortabte! — IRMIEL

Zepbon, som seer paa Irmels Øyne, at han er forternet, viser i seer mod Slutningen af denne Samtale, alle Tegn til den heftigste og ubalmeligste Vrede. — Irmel har ikke sagt det Ord, Fortabte, førend han gik sig rede til at kuuue Bespottelsen. — Irmel selv nedlægger den Palme-Green, som han ellers bestandig bærer i Haanden; og i steden for den salige Fromhed som stada indfrer i hans Øyne, viser han nu ned sit funklende og næsten grimme Øykast, at ingen er heftigere end den taalmodige naar han bliver opirret. — Dag ere de Betragtninger, som hans omme Venskab gior, det vigtigste som bringer ham ud af sin Character. — Satan paa sin Side, skient allers saa frygtom, som den nedrigste Bedragerer, er nu imod Sædvane trodsig, deels af Nød, deels fordi han veed at de ikke kan forsjøge ham af Eden. Han lever sig til Strid med Tilberedelser, som vilde synes forsvækkelige for dem, som ikke kiendte ham. Saa-eds ståer det til, da Michael den øverste af Strids-Englene og en af de syv som staae for Thronen kommer uføremødentlig ned paa Skue-Pladsen. — Denne Aand har paa Guds Befaling Opsigt over, at de onde Aander intet voldsomt tager dem for i hans Hæve. — Da han seer disse Tilberedelser til Strid holder han det for sin Pligt, at komme sine salige Venner til Hjelpe. — Han er som en Strids Engel bevæbnet fra Hinaad og til Fod. — Men han foragter Satan formøget, til at giøre andet end vise ham sit skinnende Skjold og sige:

20 See dig selv og fyve Forbandede! —

Satan, som bliver bange for sin egen hellige Skikkelse flyer og Irmel siger til Erke-Engelen:

Ak! — Herre! — han vil dræbe den Uskyldige. —

MICHAEL

25 Vi veed det — See den Stund, i hvilken Aander lære,
At Guds Retfærdighed er evig som hans Ære! —
Thi naar blev Fængslet svagt, at Satan brød dets

Dør,

Og er Obaddons Arm ey nu saa stærk som før? —

30 IRMIEL

Hvem uden Lysets Gud kan løse Mørkets Lænker? —

Men Adam . . . .

MICHAEL

35 Veed sin Lov og har en Siæl som tænker —
Hvad bør forføre den, som hørte Herrens Bud? —
Hvad frister til at døe og til at trodse Gud? —
Da skulde billigt Suk gaae ud fra Molochs Huuler,
Hvor Synd forgiæves sig bag slig Undskyldning

skiuler —

40 Et Øye som har seet og en oplyst Forstand,
Bør ey forføres. —

IRMIEL

Ak! —

45

MICHAEL

Du sukker? —

IRMIEL

Du kiender Satans List. — Ak den kan. —

MICHAEL

Hør ey mit skarpe Øye ⁵
 Fulgt med de lumske Trin, og talt dem i det Høye? —
 See heele Himlens Hær, som agtsom stirrer ned! —
 Kun Dommens Engel seer paa Guds Retfærdig-
 hed. —
 Hvem styrede dit Syn i Cedren Zephon? — hvem ¹⁰
 opvakte
 Din Harm, da Navnet ham til dine Fødder trakke? —
 Og lidet for hans List! — Alting forsøger han —
 Tregange saae jeg han forandrede sin Plan. —

IRMIEL ¹⁵

Stoed ey Ithuriel i Lunden? — stille Vinde
 Sneg hvislende forbi den slumrende Mandinde —
 Og Satan var i Vinden — Dyrene fornåm
 Hans Skræk og flyede før Cheruben kiendte ham —
 Som Skygger flaggre tit omkring et henrykt Øye, ²⁰
 Naar det beskuer Gud og daaner i den Høye —
 Snart skimter Aanden Ting — snart mørke Billeder
 Af det Tilkommende, men veed ey hvad det er. —
 Saa fandt den vise Aand ham svævende — Han ²⁵
 hørte,
 At Ord som Glædes Ord ved Ewas Læber rørte —
 Men Satan svævede for Ewa — da tilbad
 Ithuriel — og Søvn og Skygge skiltes ad —
 Naturen vaagnede — da søgte Mandens Mage
 Et Billede, hvis Tab hun syntes at beklage — ³⁰
 I Lunden søgte hun og under Skyggerne —
 Hun græd. —

ZEPHON

Ak! — Mørket spaaer mod denne Salige —
 Jeg stoed paa Herrens Bierg, og syntes at fornemme ³⁵
 En Lyd fra Chaos — Gienlyd af en heftig Stemme;
 Det var som Molochs Røst, naar den vil naae til
 Gud,
 Og mellem Flammerne fortvivled brager ud —

Før Støvets Broder vidste, hvad det var at være? —
 Var jeg i Trang, da Leer blev dannet af min Haand,
 Og længtes mig, at jeg meddelte det min Aand? —
 Al-Godhed er mit Navn — saa sagde han, hvis Vrede
 Fortærer Aander — Navn, som Støvet skal til- 5
 bede! —
 Oploed jeg ey min Haand for Manden — han har
 smagt
 Mit Godt — see min Ven, med den jeg gjorde Pagt! —
 Hvor yndig er han? — viis — og stoer i Aanders 10
 Øye —
 Hvor frygtet af sin Jord? — hvor elsket af den
 Høje? —
 Hans Røst er Glædens Røst — Han frygter ey den
 Arm 15
 Som knuuser Throner — See! — han kiender ey
 min Harm. —
 Fremdeeles sagde han: har Adam hørt min Tor-
 den? —
 Har Ewa seet min Skræk? — og frygtes jeg paa 20
 Jorden? —
 Saa sandt jeg Herren er: Adlyde de mit Bud,
 Skal de kun dyrke mig, som Miskunheders Gud! —
 Og see! — den Tiid er nær, da Fristelser ophøre! —
 Thi er min Arm ey tung paa den som vil forføre? — 25
 Fortvivled seer han alt, at Tiden raaber ham
 Til evig Afmagt og Misundelse og Skam! —
 Endnu et Øyeblik uskyldig! — og jeg bygger
 Mit Helligdoms Paulun i de rædsomme Skygger. —
 Mit Træ skal Manden da tilbede Godhed ved, 30
 Til evigt Vidnesbyrd paa sin Uskyldighed! —

Gud give! —

IRMIEL

ZEPHON

Raphael . . .

35

Denne Salige kommer ind paa Skue-Pladsen med en Hæstig!ed, som er him
 usædvanlig. — Den Kiærlighed som han bærer for de to Uskyldige, især til
 Mandinden, siden den Tid han hørte hendes tale i den første Handling, viser sig
 først nu i sin fulde Styrke, da hun er i Fare. — Han synes strax at forandre sig
 over at forebude Michael, men hun har neppe omfavnet denne sin Med-Tiener, 40
 førind han siger til de andre med en kiærdelig Uroelighed:

I, Mandens Venner, hører! —
 I Busken hvisler alt den Stemme, som forfører. —
 See sidsker Slangen ey omkring det sikke Bryst,
 Hvor Siælen slumrer Synd og drømmer giftig
 Lyst? —
 5 Saa siger Godheds Gud: mon den Udvalgte sover,
 At Ondskab sig saa nær til hendes Hjerte vover? —
 Og kiender hun den Orm, hun varmer i sit Skiød;
 Og at den aander Gift og hvisler Skræk og Død? —
 10 Hvo vækker hende? — Brøl Obaddon med din Tor-
 den! —
 Saa siger Herren — Død, din Skræk advare Jor-
 den! —
 Og du o Zephon kald Naturens Stemmer frem,
 15 At om hun glemmer mig hun dog maac høre
 dem! —
 Og jeg! —
 RAPHAËL
 20 O ømme Ven! — Ithuriel tilbeder —
 Forcen dit Suk med hans! — maaskee han flyer
 for eder —
 Her taales ingen Tvang — Bøn skrækker kun en
 Aand,
 25 Som frygter Naaden meer end Almagts bundne
 Haand —
 Den store Dommens Aand saae paa de gyldne
 Skaaler;
 Og Adams Skaal var tung — nedtrykt af Naadens
 Straaler. —
 30 Ak! var hans Skaal ey let, om Godhed ey blev ved,
 At laane den sin Vægt mod Guds Retfærdighed? —
 Hans Hierte deelte sig alt i ulige Deele,
 Til Gud og Ewa — Hun tilegner sig det heele —
 35 Men du, o Salige, bed! — storm til Naaden! — raab,
 Mod Mørkets sidste Magt og Ondskabs største
 Haab! —
 O Gud! —
 IRMIEL
 40 ZEPHON
 En mægtig Røst . . .

Man hører en stærk Torden. —

RAPHAEL

Var det ey Dybets Vægter,
Som raabte anden gang paa de fortabte Slægter? — 5
Den onde hørte det, og saae sin sidste Tid
Og skialv — fortvivlende fordobler han sin Flid. —

IRMIEL

Ak at! —

ZEPHON

Mandinden 10

RAPHAEL,

(til Irmiel.)

Gaae! — dit Venkab kan forlede
Din Arm — Retfærdighed tillader kun at bede. —

IRMIEL 15

Min Gud! — min Ven! — min Frygt! —

(Han gaar af.)

RAPHAEL

Jeg frygter selv at see
Det Slag, som truer — Gud! — Beskiern dit Bil- 20
lede! —

Han gaar op til den, som har sendt ham; og Michael, hvis Fuldmagt ikke strækker sig videre end til at afvende al Voldsomhed følger umiddelbar efter. — Zephon gaar til Sids. — Mandinden kommer overmaade dybtindt ind paa Scene-Pladsen. — Istedet for den uskyldige Glæde sees man efterhaanden Lyse, Frygt og andre heftige Lidenskaber afveje i hendes Geberder. — Hun udtrykker dem nogenlunde med Suk og andre Bevægelser uden at tale. — Ithuriel, som bliver staaende i Indgangen af Scene-Pladsen er nedslagen og bedrovet. — Han fæster undertiden sine Øyne paa hende med den æmteste Kierlighed; og udtrykker sin Frygt andre steder med at holde Haanden for Øynene. — Man vinker ad hende, men hun er for betrykt i alse Tanker til at give sig derpaa. — Naar dette stumme Optog har været noget vender hun sig om for at gaar bort, og Ithuriel giver sin Glæde tilkiønde herover. — Men hun gaar strax tilbage igjen og siger efter at have betragtet Træet:

Det smukke Træe! — maaskee! — ney Ewa! — ney 25
Forræder! —

Det er forgiæves, om du dig i Haabet glæder! —

Jeg skulde glemme Gud! — Skræk! — dig, som
skabte mig; —

Som gav mig Sjæl og alt — jeg skulde glemme 30
dig! —

Og dog . . . ney! — Tanke flye! . . . men det jeg un-
drer over,

Er denne Dristighed — Betænk det, hvad han vo-
 ver! —
 Han frygter ey dens Magt, som truer — Gisnin-
 ger! —
 5 Hvor fører i mig hen? — O Gud hvad gjør jeg her? —
 Hun løber forskrækket imod Eiden af Skue-Pladsen. — Men hun vender om
 igjen og siger efter nogen Tausked:

Den hade mig? — hvorfor? — den synes at befale,
 Og raader kun — saa viis — saa yndiger hans Tale. —
 10 Den mørke Majestet — den Høyhed lover meer,
 End det mit svage Syn — mit blinde Øye seer. —
 Et Bid! — da kiendte jeg den, og utalligt andet. —
 Hvem er det? — mueligt — Skræk! — en falden —
 en forbandet! —

15 Jeg skielver — seer jeg ey, at selv det stærke Dyr,
 Saa snart den nærmer sig, af alle Kræfter flyer? —
 Og den! — jeg saae det før — du skialv, saa snart
 en Torden
 Blev hørt fra Bierget — naar en Storm gik over
 Jorden —

20 Og neppe skiulte du de Suk, som trængte frem
 Af dit beklemte Bryst — Ha! — viid, jeg hørte
 dem. —
 Saa ene af sit Slag — thi hvilken anden Slange

25 Kan tale tydelig? — Han taler selv om mange —
 De smukke Seraphim! — dog — men utidig Frygt! —
 Hos Gud — i Mandens Arm kan Ewa stumme
 trygt. —
 Og Godhed — Almagt — Gud, han skulde vel tillade,
 30 At Mordere kom ind og at de kunde skade! —
 Jeg veed ja hvad jeg gjør — jeg gjør kun hvad jeg
 vil —
 Om han kan friste mig, hvad kan han tvinge til? —
 Og friste? — raader han, at jeg skal ey adlyde? —
 35 Han viser kun, hvorfor Gud fandt for got at byde. —
 Det var min Tvivl — han kom, just da jeg tænkte
 paa,
 Hvorfor den smukke Frugt skal uden Nytte
 staae. —

Han siger sig ja sendt, for bedre at forklare
 Det mørke Bud, og den dermed forbundne Fare. —
 Maaskee han siger os, hvorledes denne Frugt
 Kan smages uden Synd? — hvortil den bliver
 brugt? — 5

Her bliver en temmelig lang Pause, i hvilken Ewa stirrer paa den forbudne
 Frugt. — Hendes Øyne viser tydelig den steds vaxende Lyst. — Endelig siger
 hun som imod sin Vilje:

Frugt, som behager! — Skræk! — som synes at
 behage! — 10

Frugt! — Foden vakkler frem, og Siælen flyer til-
 bage —

Hvad gjør du Ewa? — Flye! — din Skabere forbød —
 Dog ey at see... o Skræk! — o tør du see din Død? —
 Frygt har omspændt min Siæl — det bange Hjerter
 banker — 15

Og bliver koldt — og døer. — Uordentlige Tanker! —
 Hvi flyer du mig min Siæl? — Jeg svimler — Jor-
 den flyer —

Og Soelen skiuler sig bag Dødens tunge Skyer. — 20
 Saa døer jeg da? — Ha du, som var mit Hjertes
 Glæde,

Lev! — uden mig — men lev! — lev vel! — hold
 op at græde! —

Ha! — Taarer dræber ey! — jeg er alt død — min 25
 Ven,

Og du min Lyst, og du vil dræbe mig igien! —
 Forglem mig! — hvilket Ord? — Ney — meer end
 Dødens Smerte! —

Dit Hjerter glemme mig? — før sønderriv dit Hier- 30
 te! —

Men Gud! — hvor er jeg? — See! — Jeg har ey
 smagt endnu —

Jeg er uskyldig — Gud! — og du! — hvi dræber
 du? — 35

Men jeg har tænkt en Synd — hvad Synd? — kan
 Tanker dræbe? —

Siæl smag din fulde Lyst! — men rør den ey min
 Læbe! —

At roese Herrens Træ, det er at prise Gud — 40

Hans Træ! — hvor deilig! — ak! — hvor yndigt
 seer det ud? —
 Den tause Majestet! — de underlige Kræfter! —
 Den Frugt! — hvem saae dets Frugt, og længtes ey
 derefter? —
 5 Selv Skyggen! — Billede, dig vil jeg kysse, dig! —
Hun bøyer sig virkelig ned, for at omfavne den Skygge, som hun selv tiltrøer
 nogle af Træets forunderlige Kræfter, men paa Zephons Befaling skielver Jor-
 den, og hun springer forskrækket tilbage og siger:
 10 Men Skyggen selv er Død — og den vil dræbe mig. —
 Ney! — Ney! — han vil det selv. — Til Herrens
 Helligdomme
 Tør intet omgiort Støv, og ingen Skabning kom-
 me. —
 15 Og ret! — thi han har skabt — og ham tilhører
 det —
 Frugt! — god til Gud! — og — ak! — for god til
 Mennesket! —
 Hvorfor? — men dristige, du trætte med din Ska-
 ber! —
 20 Flye for det mørke Svælg, hvori din Siæl sig ta-
 ber! —
 For Glædens Skygger — Flye! — See dem endnu!
 — men skielv! —
 25 Flye for din Lyst! — din Skræk! — din Fristelse!
 — dig selv! —
 Er Eden i en Plet? — hist i de brede Skygger,
 Hvorunder Nøysomhed hos salig Glæde bygger —
 Derhen min Siæl! — derhen at føle tilladt Fryd! —
 30 At høste Frugter af din seyerrige Dyd! —
 Min Busk, som leger med de muntre Vestenvinde,
 Glæd dig, thi du skal see den levende Mandinde! —
 Og see min Salighed, og sigt hvislende
 Til Vinden: Salighed, og den Uskyldige! —
 35 Men mærk det stille Dal, naar jeg med fulde Læber
 Fortæller dig min Strid, og om den Frugt, som
 dræber! —
 Og at jeg var den nær, og saae den og fornam
 At Døden kom mig nær; og følte Skræk og Skam! —
 40 Da skal det bange Dyr forsamles — og de spæde,

Som mættes af min Haand, skalskynde sig og græde,
Og trænge sig i Kredts omkring mig, bævende
Ved hver en rædsom Ting, som havde kundet

Da skal jeg prise ham, som styrede mit Hierte ⁵
Ved Dødens Frugt, at jeg — akt! — at jeg ey be-
gierte. —

Du smigrer dig min Siæl — ney, hør det Dyr og
skielv! —
Jeg havde Lysten — men jeg styrede mig selv. — ¹⁰

Da skal i undres Dyr, at jeg kan overvinde
Saa stort et Creatur, som mig — som en Mand-
inde —

Da — Gud! — men hvilken Roes? — Ney ikke jeg,
men Frygt ¹⁵

Har vundet -- See, jeg flyer blot for at leve trygt. —
Hvad flyer jeg? -- Døden -- vel — Men kan det
ikke være,

At jeg blind i min Frygt flyer Herlighed og Ære? —
O Ewa, Ewa! — Skræk! — og mørke Gisninger, ²⁰
Hvor fører i mig hen? — o Gud, hvad gjør jeg her? —
Ney Adam! — ved din Arm vil jeg oplede Glæde. —
Der zitterer ey min Fod af Frygt at overtræde —
Der . . .

Hun er ved Enden af denne sidste Tale kommet indad Udgangen af Skue-Plad-
sen — men ved det allerlykkeligste Indfald, vender hun sig endnu engang om
og siger:

Kom du falske Ven, at jeg maae sige dig,
At Adam ene gjør Mandinden lykkelig! —
Hvor skiuler du dig? — kom! — prøv, om du kan ²⁵
forføre! —

Du flyer mig — Nedrige! — kom! — at jeg ret maae
høre;

Hvorvit . . .

Forførelsen har længe ventet efter dette Øjeblik. — Han har adskillige gange ³⁵
vilst sig i Indgangen af Skue-Pladsen; men Ithuriels Bøn har holdt ham tilbage,
saalænge Mandinden selv ikke kaldte ham. — Nu bliver han denne salige For-
førelse for stærk; og kommer ind i Skikkelse af en pængig-skinrende, majestæ-
tisk, opretstående, og ubekendt Slange, omtrængt som Ægypternes Serapis,
eller Philisternes Dagon. (*) Han siger det efterfølgende med en forestilt Kold- ⁴⁰

(*) At den har været prægtig og skinnende er klart: For
det første af Tingen i sig selv — Det er ikke troeligt, at denne listige

snidighed. — Uagtet al den Behlertighed, som hans Ondskab hjælper ham i at antage, viser han dog af og til, at han meget vel fe er Herrens Rædsel, sin tilstundende Døds og Obøddoms Nærvarsel. — Han siger endnu i Indgangen:

Du kalder mig —

5

EWA

Ha! — Ney! —

SATAN

Din høye Røst —

Din Graad Mandinde . . . .

10

EWA

Flye! —

SATAN

Men du begierte Trøst. --

Bedrageren har betient sig af en anden Skikkelse, end saadan en, som kunde opvække Hølygtelse hos Mandinden; ikke heller kan man troe, at Ewa saa let havde givet ham Gehør, om ikke en udvortes Pragt først havde forblindet de Øyne, igjennem hvilke Synden siden søg sig ind i hendes Hierte. — Der skal endnu i de Deele af Verden, hvor Eden kan have været, findes en Art saadanne prægtig-skinrende Drager. — At de salige Serapher undertiden har ladet sig see for Menneskene i saadan en Skikkelse, er en Hypothese, som gier meget til at oplyse Forførelsens Rimelighed, og som jeg har for store Fornødsnd i, til at frygte for at den skulde blive kaldet aldeles urimelig. — Seraphim har sin Oprindelse af det hebraiske Seraph, som betyder saameget som at brænde. — Det Navn har følgende ikke været ubequem, at belegge en Art brændende eller stærk skinnende Slang med, Ægypterne, som rimeligt har laant deres Serapis af den jødiske Historie, om de himmelske Seraphim, afmalde denne Gud iblandt andet med et Drage-Hoved. — For det andet sees det af det hebraiske Ord Arum, at den har været glat og skinnende. — Dette Ord oversættes efter mine Tanker meget rigtigere med Nøgen, end med Tredsk. Enten har det været en blot naturlig Slange, som ikke har skjult nogen ond Aand, eller det har været et Dekke, som Forføreren har betient sig af, for at kunde tale med Mandinden under en bequem og bekendt Skikkelse. — Foruden, at den efterfølgende bibelske Historie gier det første aldeles utroeligt, opvækker det Ord Tredsk, naar det siges om en naturlig Slange, uoplysvelige Vanskeligheder. — Jeg vil forbigaa, at (omendskjønt vi veed baade af Erfarenhed, og af vor Guddommelige Læreres Formaning til sine Discipler, at en naturlig Slange virkelig er tredsk, og maaskee tredskere end noget andet Dyr) det dog er aldeles urimeligt, at den skulde have haft saa stort et Forspring for de andre af Mandens Underasatte, at den kunde forføre sin egen vilde Herre; og at det i denne Hensigt baade var overflødig af Historieskriveren, at sige os at det var det tredskeste Dyr, og skadeligt at sige det uden Forklaring. — I saa Tilfælde maatte enten Adam have været meget enfoldigere end vi, eller Slangen meget klogere end de nu vestrunde. — Det første er ikke troeligt, og om det sidste tales ikke i den Straf, som blev paalagt den. — Da dens Tredskhed følgende ikke burde kunde

EWA
 Ja — jeg behøver den — men ey af dig Forræder! —
 Jeg? — Velt — SATAN
 (han tænder, som han vil gaae.) 5
 Bliv! — EWA
 Og hvorfor? — SATAN
 EWA 10
 Ak! —
 SATAN
 Salige, du græder! —

bedrage Mennesket, hvorfor skulde da Moses, ifald det var en naturlig Slange, angive det som en Aarsag til dets Fald, at den var trædskest 15 blandt alle Creaturer? — og om det ey skal ansees som en Aarsag; hvorfor da fortælle det? — Om det og virkelig havde været en naturlig Slange, er det rimeligere, at den kunde have forført Mandinden med sin skinnende Nøgenhed, og den Lighed, den i saa Tilfælde havde frem for andre Dyr med Mennesket, uden at bruge andet end de 20 enfoldigste Ord, end med den største Veltalenhed, uden at have havt et prægtigt Udseende. — Man veed at Øyens Lyst var hendes første Synd. — Disse to Indgange til hendes Hierte vare de som hun mindst bevogtede. — Hun var vant til at lade dem staae aabne for alt det som syntes behageligt; og om hun havde lukket dem til den rette Tid, 25 havde Slangens allertrædskeste Ord forsiges skuldet søgt at trænge sig igiennem hendes Øren. — Thi disse havde alt for aarvsagne Skild- Vagter. — Almagts Bud, Godheds Stemme, og Mandens liflige Erindringer, kunde ikke saa let overdøves af en hvislende Forræder. — Hun hørte Slangens Raad, meere for at gjøre sin Lyst sikker, end for at opvække den. — Men endog hertil behøvedes ikke saa meget en tredsk, som en behagelig og føyelig Raadgiver. Thi:

Hvor først Ønsket var, der fandt Forstanden let,
 Om ey at billige, dog at undskyldte det. —

Men der er endnu en større Vanskelighed i, at fortolke det Ord Arum 35 med træsk om en naturlig Slange. — Det er uregteligt klart af Historiens Udfald, at tredsk tages her i en ond Bemærkelse. Men Gud havde skabt alting saare got. — Det er ikke troeligt, at den Al-Gode vilde tilregne Adam det for en Gave, at han bød ham herske over et Dyr, hvis Til- og Nærverelse haade kunde og vilde gjøre ham uheldig. 40 — Ikke meere, at Adam ved sin almindelige Mynstring, ikke skulde have kjendt denne onde Egenskab hos Slangen, og forjaget den af sin lykkelige Boelig. — Jeg siger alt dette for at gotgiøre, at Arum ikke kan betyde tredsk, naar der tales om en naturlig Slange. — Maa- skee jeg ikke havde haft den Forsigtighed nødig, da kun faae troe 45 det; og Mængden er enig i, at det Ord Nagasch paa det Sted bemærker en Slange, hvori en ond Aand havde skjult sig. — Det er med

Ak! — EWA
 SATAN
 At beklage sig i slig Lyksalighed! —
 5 Ret! — falske! — EWA
 SATAN
 Men jeg gaacr — din Glæde . . .
 10 EWA Ret! — Bliv ved! —
 SATAN
 Hvad kan du ønske meer? — fornøyet — mæt og
 roelig,
 I Adams kjælnæ Arm — i en bevogtet Boelig —

15 Fjæl, at jeg ikke siger en ond Aand, som havde skiult sig i en Slange; og af samme Forsigtighed, som jeg har brugt oven til; i at sætte en naturlig Slange, og et Dække hvorunder Forførereren havde skiult sig, til de to imodsatte Ting, hvorefter man nødvendig maatte vælge naar man vilde forklare det første Ord i Gen. III. Det Tredie som kunde gives, var at Nagasch skulde betyde den onde Aand selv, som havde
 20 skiult sig i en Slanges Skikkelse. — Men foruden, at denne Bemærkelse har slet ingen Overensstemmelse med Ordet og følgelig det er en Glæning og en ugrundet Glæning; foruden at det er utroseligt at den store Historie-Skrivere skulde have forset sig imod den Regel: Denominatio fit a potiori, just paa et Sted hvor det vilde forsaarsøge saa stor Forvirring; vil jeg for at frelse min Sætning (thi Satan kan vel kaldes tredskere end andre Dyr) lægge til; at Moses rimeligvis hverken har kundet sætte denne listige Aand i Lignelse med Bæster, eller fortalt det, som noget nyt, at han var tredskere end de. — Der
 30 bliver altsaa intet tilbage, uden at Nagasch skal betyde det Dække, hvorunder Forførereren havde skiult sig, og som han betiente sig af, for at frembringe sine Ord. — Men naar Slangen tages i den Bemærkelse, er det meget rimeligere at sige, at den var smuk, end at den var tredsk. — Satan behøvede intet af dens List; og det var ham mere fordelagtigt, at han skulde sig i et af de smukkeste Dyr, end i et som
 35 Mændinden nødvendig maatte kiende for at være det tredskeste, og følgelig frygte. — Det Ord Arm betyder ligesaavel nogen som tredsk. — At Menneskene i deres Uskyldigheds-Stand, har anseet denne Nægenhed for en Skjæbhed. — At den har været skinnende og glat. —
 40 At Slangen endog vore nuværende ligner frem for alle Dyr i denne Fuldkommenhed Mennesket meest; er dels rimeligt dels afgjort. — At Slangen har været opret-gaaende, bør man ikke tvivle om, naar man veed, at det blev dens Straf at skulde krybe. — Os ubekjendt, er en Sandhed, som jeg havde holdt for unødigt at sige, om det ikke havde været for at berettige mig til de efterfølgende Forslag.
 45 — Hvor for jeg har foreslaaet Serapis, sees strax i Begyndelsen af Noten. Men at jeg bringer Dagon paa Banen har en anden Aarsag. — Denne Philisteres Gud forestilte et Menneske, som endtes med en Fisk eller Slange. — Men det gjorde intet til Sagen, om ikke den

Tryk — ey at tale om den Frihed som du har,
 At see . . . . EWA
 Men . . . . SATAN 5
 Siig mig en, som meer lykkelig var! —
 EWA
 Jeg kiender ey — for blind . . . .
 SATAN
 Vel — 10
 EWA
 Vel? —
 SATAN Hvo kan udgrunde
 Al-Godheds Dyb? — 15
 EWA
 Heri? —
 SATAN
 Blind kan du ey misunde. —
 Du ønsker ikke Ting, hvoraf du intet veed — 20
 Fornøyet . . . . EWA
 Men et Dyr har samme Salighed. —
 Og er du meer? — SATAN 25
 EWA
 Ha! — vild! — Jeg hersker over Jorden. —
 SATAN
 Og frygter for et Træ, og zitrer for en Torden? —
 EWA 30
 Jeg? — men jeg frygter kun, at gjøre Gud imod,
 Og at fortørne den, som selv er evig god. —

Overensstemmelse imellem det Løfte: Quindens Sæd det. og den Hi-
 storie om Dagens Halshuggelse, da Fugten Ark kom i hans Tempel,
 havde bevæget mig til at troe; at det virkelig var Forførelsen, som de
 dyrkede under den Skikkelsee, og at det var et Forbillede paa det før-
 ste Evangelii Opfyldelse. — Det skulde undre mig, om ingen af saa
 mange vittige Mystici havde drevet deres Gisminger saa vit. — Jeg vilde
 ønske at have haft Lejlighed til at læse de Plyphes Histoire du Ciel
 og andre af den Slag, for at kunde bestyrke mine meere. 40

SATAN
Ret! — Gud er evig god — naar troer du at han taber
Sin Evighed, sig selv, sit Væsens Egenskaber? —

EWA
9 Gud! — han forandres ey —

SATAN
Og om han dræbte dig,
Da var det Godhed? —

EWA
10 Ney — men vil han dræbe mig? —

SATAN
Dog troer du, at han kan. —

EWA
15 Da . . . Om jeg uskionsom rører;

SATAN
Han bør takke dig, at han ey selv ophører! —
Thi, sæt, det faldt dig ind, at handle mod hans Bud,
Da holdt hans Godhed op — du kan forandre
20 At synde . . . Gud! —

SATAN
Kald det Synd! — men kan din Feyl forlede
25 Den Vilseste til Harm, og Godhed selv til Vrede? —
En vigtig Ting — en Frugt opirre Skaberen! —
Som om hans Tab var stort, ifald du smagte den! —
Han byder: Smag den ey! — vel! — Han har Ret
30 Han skabte dig — at byde —

EWA
Og jeg? —

SATAN
En Slave bør adlyde! —

EWA
35 En Slave? —

SATAN
Tvang og Frygt blev aldrig kiendt af Frie. —
Men frygt ham! — mon jeg vil forhindre dig deri? —

Kun dette har jeg sagt, at frelse Himmels Ære. —
 Han vil ey dræbe dig — men adlydt vil han være. —
 EWA
 Han truer dog med Død. —
 SATAN 5
 Men veedst du hvad det er,
 At døe? — EWA
 Da holdt vi op at være . . . .
 SATAN Mennisker. — 10
 Hvorledes slettes ud? — Kan Lyset andet føde,
 End Lys? — EWA
 Ney. — SATAN 15
 Og en Gud frembringe Ting, som døde? —
 Meer — din indblæste Siæl? —
 EWA
 Er Herrens — 20
 SATAN Og en Deel
 Af Gud skal kunde døe! — hvad om han døde
 heel? — 25
 EWA
 Jeg svimler . . . . SATAN
 Kundskabs Frugt oplyse Siælens Øye,
 Og slukke Siælens Lys! —
 EWA 30
 Hvor tungt at sammenføye? —
 SATAN
 Den viser got og ont, og hvem ifald du dør? —
 EWA
 Tvivl! — Gud! — hvad gjør jeg? — svar! — 35
 SATAN
 Adlyde, som du bør, —
 Om . . . . men jeg tier —
 EWA
 Tael! — 40

SATAN

Ney! — Himmelen og Jorden
 Har Viisdom givet Lov, og foreskrevet Orden. —
 Bemærk, at Skabningen opstiger Led fra Led,
 5 Fra Støv til dig — Fra dig . . . men

EWA

Og hvortil? — Bliv ved! —

SATAN

Betænk, om alle Dyr vil fordre Guddoms Ære;
 10 Om hver en Træl staaer op, og selv vil adlydt være;
 Om . . . Evigheden selv blev snart ukiendelig
 Blant Skabte! frist mig ey! — det er for høyt for
 dig. —

EWA

15 O grumme Ven! — Jeg var lykkelig — nøysom —
 roelig —
 Jeg sov i Mandens Arm — og Glæden var min
 Boelig —
 Og du kan dræbe mig? — du kalder dig min Ven —

SATAN

20 Jeg dræbe? — See din Død, og frygt dig kun for
 den! —

EWA

Du spotter! — ak min Gud! — du elsker mig! —
 25 min Fader,
 Du elsker mig! — og jeg — jeg troe det, at du ha-
 der? —

Kan Almagt frygte sig? — og kan Al-Godhed selv
 Misunde? — ney Tyran! — ney Stæl! — ney Hierte
 30 skielv! —

Gud lyve! — Gud for mig! — hvorledes kan han
 sigte,
 At den er dødelig? —

SATAN

35 Han taaler ingen Lige. —

EWA

Og du som veed det ey: Han skabte Mennesket
 Sig lig — Et Billede paa Herren kaldes det. —

SATAN

Men du som ligner den, der overseer det Høyc;
Hvad fattes da dit Syn? — hvad skiules for dit
Øye? — 5

EWA

O Gud! — o Ven! — o Lyst! — o mørke Gisninger,
Hvor fører i mig hen? — o Gud! — hvad gjør jeg
her? —

Hun gaaer nogle Skridt tilbage, men bliver strax staaende og siger:

Men, om jeg blev en Gud! — mon den Algode vilde 10
Misunde mig? — og vil min Skabere mig ilde? —
Ney, ney han er min Ven —

SATAN

Men han er evig god —
Og al Fuldkommenhed er stridig derimod, 15
Thi mod Utrængende kan ingen Godhed vises. —

EWA

Ha, skabte han en Frugt, og frygter at den spises? —

SATAN

At forekomme Ting, hvis Grund er evig lagt 20
I Almagts Væsen selv, det overgaaer hans Magt. —
Der findes Skabninger, som af sig selv frembryde,
Som af hans Overflod altid nødvendig flyde —
Han skaber Ting af Valg — men andre føder han,
Ved Almagts Virksomhed, som ey forandres 25
kan. —

Sæt Soelen uden Ild! — lad Træet forebygge,
At det ey nu, som før blev Aarsag til en Skygge! —

EWA

Ak! — 30

SATAN

Har du seet den Sæd, som Cedren kaster ned,
Hvor den meddeeler Støv sit eget Væsen ved? —

EWA

Ja — 35

SATAN

Viid da! — Herrens Træ . . . men ney! — jeg vil
Jeg vil forføre dig — bedrage —

EWA
 Siig Ven! — siig tør jeg smage? —
 SATAN
 Ney! —
 5 EWA
 Du forbyde mig! —
 SATAN
 Hvi spørger du mig da? —
 EWA
 10 Siig, tør jeg smage frit, og tør jeg smage? —
 SATAN Ja. —
 EWA,
 (teftig.)
 15 Ney! — thi min Gud forbød . . .
 SATAN
 Vell! — vov det ey at spise! —
 EWA
 Du negter mig dit Raad —
 20 SATAN
 Hvad Raad gjør Daarer vise? —
 EWA,
 (i det hun gæser nærmere.)
 Jeg seer min Feyl — Velan! — jeg troer dig — og
 25 Men . . . mit Mod —
 SATAN
 Svagel —
 EWA
 30 Hvilken Angst ompænder ey min Fod?—
 Du vil mig dog ey ont — ak! — om jeg døde, vilde
 Min Død fornøye dig? — Min Ven, vil han mig ilde? —
 Ak! — skad mig ey! — du er min Ven. —
 SATAN
 35 Naar du har smagt,
 Da seer du først, om jeg fortiente siig Foragt. —
 EWA
 Ney, han misunder mig — Han? — ney min Lyst
 bedrager —

Du vinker søde Frugt — du, blinde Skræk forja-
ger! —

Jeg . . .

Mandinden gaar endnu nærmere, men det begynder at tordne stærk; og en
heftig Storm, som følger paa denne Torden oprører alt det omkring værende. — 5
Jorden selv skielver ved det sidste Træl, som Mandinden staar i Begreb med
at gjøre. — Hun staander og siger forskrækket:

Herren tordner alt — og hvilken Storm? — o
Frygt! — 10

Jeg døer . . .

SATAN

Ney bliv en Træl! — i Lænker leves trygt. —

EWA,

Jeg Træl? —

(efter noget Betænkning.)

15

SATAN

Du zitterer dog — en Torden og du vanker! —
Den høye Siæl! — En Storm bortblæse dine Tan-
ker! — 20

EWA,

(som ellers gaar nærmere.)

Jeg zittre? — ney! — jeg vil —

Hun staar alt i Begreb med at række efter den dødelige Frugt da et stærk Tor-
denslag giver at hun endnu engang staar forskrækket stille og raaber:

Skræk! — ville, hvad jeg bør! — 25

Flye! —

SATAN

EWA,

(efter at have betænkt sig.)

Ney min Lyst! — mit Mod! — 30

Hendes Beslutning er nu alt uforanderlig; og hendes Lyst har alt taget sin stærk
Overhaand, at den overvinder al Skræk. — Hun staar alt færdig til det aller-
ulykkeligste Greb; da Adam, som har hørt noget af det sidste, kommer forskræk-
ket ind paa Skue-Pladsen, og raaber alt i Indgangen:

Mandinde! — hvad du gjør! . . . 35

Gud! — tør du? . . .

EWA,

(til Satan.)

Tæll! — min Ven! —

SATAN

40

Hvad nytter det at tale? —

En Slave lyder kun, og frygter at befale.

Følg roelig Støvet Lov! — den blinde Lydighed

Har intet Valg — Lyd! — skielv! —

ADAM

45

Jeg skielve! — jeg! — hvorved? —

EWA
Ved Guders Lighed — Smag! —

ADAM
Gud! — jeg at overtræde

Dit ene Bud! —

SATAN
Ney skiselv! — flye den misundte Glæde! —
Et Støv er dog for svagt . . . .

ADAM
10 Følg snart Mandinde! — snart! —

Han tager hende ved Haanden, og ledager hende udaf Skue-Pladsen imod hendes Vilde. — Hun giver dette sidste lydige tilkiende, ved den Møde, paa hvilken hun følger ham, og ved de mangtende Blik, som hun bestandig kaster til det 13 forbudne Træ. — Hans Skrek gjør at han ikke bemærker det. — Han raaber, i det han saa godt som trækker hende ud:

O Herre! — leve vi? —

ENDE PAA DEN FIERDE HANDLING

MELLEM-SANG

20 Skue-Pladsen forestiller den Egn hvor det forbudne Træ staaer. — Babel er kommet tilbage, for at blive bestyrket af Satan i det Haab, som Moloch alt har givet ham; men da hun ikke sees dens Aand, som har skjult sig af Frygt for Manden, sætter hun sig, for at oppebte ham, og synger imidlertid følgende

ARIA

25 O Glimt af Fryd, som Øyet neppe taaler! —
O svage Haab, hvi quæler du mit Bryst? —
Hvor flyer jeg hen forfulgt af Glædens Straaler? —
Hvo skjuler mig for den, som slaar med Lyst? —
Fuldkomne Hævn, du Guders sande Føde,
30 O søde Hævn og jeg skal smage dig! —
Men knuus mig Torden, at, om Manden døde,
Lyst, himlisk Vellyst ey vanærer mig! —

Men Lyd, som af en krybende Forræder
Blev hørt i Busken — stille, Sclave, stille! —

35 Vov ey at nærme dig, hvor Helten synger
Sin Hævn og Guders Fald! —

(I det han bliver Satan vaer.)

Men Satan! . . . skjul dig Harm endnu en Time! —
Kom Yndling, kom at jeg maae høre,
40 Hvor let Mandinden lader sig forføre? —